

WOLFMAAN

© Tisa Pescar 2007

Moroi

"La mort ne surprend pas le sage.
Il est toujours prêt à partir."

"De dood verrast de wijze niet.
Hij is altijd gereed voor het vertrek."

Jean de La Fontaine (1621-1695)

Cat

Ik ga mijn echtgenoot vermoorden. Nooit gedacht dat het nog eens zover zou komen. Eigenlijk is het euthanasie, maar omdat zelfdoding geen optie is, mag ik het vuile werk opknappen. Geweldig.

We hebben alle mogelijkheden uitgebreid besproken. Messen, pistolen en andere wapens zijn afgevallen, te bloederig. Een strop vinden we teveel gedoe. Die schijn je op een bepaalde manier te moeten knopen. We weten geen van allen hoe dat gaat. De mogelijkheid 'slaaptabletten' is eveneens van tafel geveegd. De kans dat hij na een overdosis pillen gewoon wakker wordt, is niet ondenkbaar. Bovendien zal hij ze eigenhandig moeten innemen. Dan wordt het toch nog zelfmoord. Dat mag niet. Zijn dood moet gruwelijk zijn. Op die manier weten we zeker dat we ons doel zullen bereiken.

Ik ga op zoek naar wolfskers en gevlekte scheerling. In de giftuin, achter de boerenhoeve waarin we wonen, trek ik de zwarte besjes en de op peterselie lijkende bladeren voorzichtig van de stengels. De zon staat hoog aan de hemel. Overal bloeien kleurige bloemen. Insecten vliegen af en aan. Het getjilp van honderden krekels klinkt als muziek in mijn oren.

'Een schitterende dag voor moord,' kan ik niet laten hardop te zeggen. Ik trek nog een gekarteld blad los en leg het in mijn rieten mand. Ik begin een vrolijk deuntje te fluiten. Natuurlijk draag ik handschoenen. Met gif kun je niet voorzichtig genoeg zijn. Het zou wel heel onnozel zijn als ik mezelf per ongeluk om zeep hielp. Ik vraag me af of Radu - zo heet mijn man - daar de humor van zou inzien. Waarschijnlijk niet.

Zodra mijn mand vol is, ga ik naar de keuken. Ik kneus de bessen en bladeren en vang het vocht op in een glazen schaal. De scheerling stinkt naar muizenurine. Het bessensap verspreidt een zoetige geur. Voorzichtig vul ik een injectiespuit met de vloeistof. Ik begrijp niet waar Radu het lef vandaan haalt om op deze manier een eind aan zijn leven te laten maken. Ikzelf zou al minstens duizend doden zijn gestorven voor het zover was. Misschien werkt het bij hem ook zo, maar laat hij het niet merken, omdat hij bang is dat de moed mij dan in de schoenen zinkt.

Hij heeft moeten praten als Brugman om mij zover te krijgen dat ik voor beul speel. Onze drie huisgenoten sprongen zowat een gat in de lucht toen ik akkoord ging. Het betekende namelijk dat plan B 'strootjes trekken' van de baan was. Als het niet om moord ging, zou het komisch zijn geweest.

Ik hou de injectiespuit tegen het licht. Zonnestralen glinsteren er doorheen. De vloeistof in de cilinder heeft een gore kleur. Zo dodelijk ziet het er eigenlijk niet eens uit. Toch weet ik zeker dat deze hoeveelheid gif een

voltallige kudde olifanten kan vellen. Ik hoop dat het voldoende is om Radu te executeren. Als hij de injectie overleeft moet er misschien toch nog een mes aan te pas komen. Het idee alleen bezorgt me kippenvel. Bovendien sta ik dan voor joker vanwege het verkeerd inschatten van de dosis. Niet best voor mijn reputatie.

Ik trek mijn handschoenen uit en ga naar de kelder. De stenen trap is glibberig van de alg. Het lampje dat aan het schuin aflopende plafond hangt, geeft maar weinig licht. Ik hou me stevig aan de ijzeren leuning vast. Onderuit gaan zou tot gevolg kunnen hebben dat ik mezelf per ongeluk de dodelijke injectie toedien. Ook daar zou Radu de humor niet van inzien. Ik evenmin.

Beneden grijpt een kille tocht me bij mijn enkels. Ik blijf heel even staan en doe mijn ogen dicht. Na een paar keer diep in -en uitademen stap ik de volgende ruimte in, waar mijn huisgenoten voor de getraliede cel staan te wachten. Maire friemelt aan een lange lok rood krulhaar. Haar twaalf jaar oudere broer Pascal slaat zijn armen over elkaar. Zijn vingers tikken ritmisch tegen zijn enorme biceps. Eris heeft rode ogen en een snotterende neus. Radu zit met gebogen hoofd op het bed in de cel. Zijn handen liggen gevouwen op zijn schoot. Als je niet beter wist, zou je zweren dat hij zat te bidden.

Doodse stilte.

Ik stap de cel in, de injectiespuit stevig in mijn rechterhand geklemd. Het gif klotst heen en weer in de cilinder. Een aanval van hyperventilatie maakt me duizelig. Ik grijp me vast aan de tralies en leun er tegenaan.

Niet in paniek raken, Cat. Gewoon doorademen.

‘Gaat het?’ klinkt Radu’s stem. Het is een diep hees geluid waar ik na alle jaren die we samen zijn nog steeds de rillingen van krijg.

‘Ja hoor,’ zeg ik. ‘Het gaat best.’ Als ik Pinokkio was, zou mijn neus schrikbarende afmetingen aannemen. ‘Ben je zover?’ vraag ik.

Radu antwoordt bevestigend en ontbloot zijn bovenarm. Met trillende vingers hou ik de injectienaald omhoog en laat een luchtbel ontsnappen. Een dun straaltje gif sproeit uit de naald. Het lijkt me niet meer dan billijk om hem, en mezelf, een laatste ontsnappingskans te gunnen.

‘Weet je zeker dat je...’

‘Doe het, Cat!’ Het klinkt scherp.

Oké dan. Zonder verdere omhaal prik ik de naald in zijn arm en druk de zuiger in. Het gif verdwijnt langzaam onder zijn huid. Cilinder vastpakken, naald terugtrekken, klaar. Was dat nou zo moeilijk?

Radu gaat op zijn zij op het bed liggen en doet zijn ogen dicht. Zodra ik me realiseer wat ik heb gedaan, begin ik nog erger te trillen. Mijn knieën worden week. Naar adem happend wankel ik de cel uit, recht in de uitgestrekte armen van Pascal die me stevig vasthoudt. Met opeengeklemd kiezen druk ik mijn gezicht tegen zijn brede borst, slik een brok weg en knipper wild met mijn ogen.

Wanneer ik me uit Pascals omhelzing losmaak, ligt Radu nog steeds rustig op zijn zij. Ik vraag me af wat er in zijn hoofd omgaat. Van een minimale dosis wolfskers ga je heerlijk hallucineren. Naar het geestverruimende effect van de immer dodelijke gevlekte scheerling kan ik enkel raden. Ik hoop dat hij droomt over seks met mooie vrouwen, of dat hij denkt dat hij aan het vliegen is. Ik wens dat hij heel ver heen is als de pijn hem overvalt.

Het duurt niet lang eer de krampen inzetten. Radu kromt zijn rug en kreunt schor. Dan begint hij over te geven. Maire en Eris vluchten de kelder uit. Pascal en ik blijven. Radu kruipt kermend over het bed. De tranen stromen over zijn wangen. Hij probeert iets te zeggen, maar het klinkt als gerochel, gevolgd door een verschrikkelijke hoestbui.

Pascal trekt hem overeind tot hij rechtop zit en blijft hem vasthouden. Radu leunt met glazige ogen tegen hem aan, zijn handen om Pascals arm geklemd. Hij haalt snel en oppervlakkig adem. Zijn gekreun gaat door merg en been. Met mijn verstand op nul veeg ik het zweet weg, dat in straaltjes van zijn voorhoofd druipt. Meer kan ik niet voor hem doen.

Een uur later beginnen de stuiptrekkingen. Nog later de verlamming. Als magere Hein eindelijk komt opdraven zijn we dik drie uur verder. Radu ligt doodsbleek, met wijd opengesperde ogen op het bed. Zijn mond is in een verbeteren kreet blijven steken. Ik sluit mijn vingers rond zijn nog warme pols en zoek een ader op. Geen hartslag. Pascal drukt Radu's ogen dicht, sluit zijn mond en veegt het schuim van zijn lippen. Samen draaien we hem op zijn rug. Hij ziet er meteen vrediger uit. We ruimen de rommel op, verschonen het bed, wassen Radu en trekken hem andere kleren aan. Wanneer we klaar zijn, ziet het er van een afstandje uit alsof hij ligt te slapen.

Ik ga naar boven om Maire en Eris te vertellen dat Radu is overleden. Gelukkig vragen ze niet naar de gruwelijke details. Wat ze ervan hebben meegekregen is meer dan genoeg. Ze willen hem zien en gaan mee terug naar de kelder.

Pascal heeft bij iedere hoek van het bed een kandelaar neergezet. Vier dikke zwarte stompkaarsen strooien beweeglijke schaduwen rond. Een half dozijn walmende wierookstokjes camoufleert de geur van diarree en braaksel. Het glanzende donkerrode beddengoed maakt dat Radu nog bleker lijkt dan hij is. Het is maar goed dat Eris en Maire niet weten dat Pascal daarstraks een absurd geintje heeft uitgehaald, door Radu's hand zo neer te leggen dat het leek alsof hij zijn middelvinger opstak. Als Radu het wist en een graf had, zou hij zich erin omdraaien.

We gaan de cel in en scharen ons rond het bed. Heel even kun je een speld horen vallen. Dan begint Eris onbedaarlijk te snikken. Ze zakt door haar benen en grijpt Radu's handen vast, die nu netjes over elkaar op zijn buik liggen. Ze drukt haar gezicht er tegenaan. Haar lange blonde haar waaiert uit als een cape.

Ik bijt op mijn onderlip en probeer mezelf af te sluiten voor haar verdriet. Als ik dat niet doe, stort ik ook in. Dat wil ik niet. Ik wil sterk zijn. Ik moet sterk zijn!

Maire knielt op de grond neer en maakt Eris voorzichtig van Radu los. Met haar armen om Eris' schokkende schouders wiegt ze haar zachtjes heen en weer. Ik wissel een blik met Pascal. Het rafelige litteken op zijn wang is rood verkleurd, zoals altijd, wanneer hij stijf staat van de stress. Zijn schouderlange haar zit in de war. Zijn grijze ogen doen me denken aan ijsvlakten. Van zijn mond is niet meer over dan een smalle streep. Hij schraapt zijn keel.

'Zullen we maar naar boven gaan?' stelt hij voor.

Ik vind het een goed plan. Maire ook. Eris wil eigenlijk bij Radu blijven, maar gaat toch met ons mee. Boven maak ik een fles wijn open. We kunnen allemaal wel een hartversterking gebruiken. Ik schenk drie glazen vol en deel ze uit. Pascal heeft liever whisky. Hij gebruikt Radu's glas dat nog op tafel staat.

'Proost,' zegt hij. Hij slaat de drank in één teug achterover en laat een harde boer. Maire begint te giechelen. Ik schiet ook in de lach. Zelfs op Eris' gezicht verschijnt een grijns. We drinken samen twee flessen wijn en een halve fles whisky leeg. Het grinniken mondt uit in de slappe lach. Het lachen gaat over in huilen. Als we ten slotte naar bed gaan, heb ik geen tranen meer over en tolt mijn hoofd als dolgedraaide jojo.

De volgende ochtend word ik tegen tien wakker. Maire slaapt nog. Ze ligt naast me in het brede tweepersoonsbed. Ik zie alleen een bos rode krullen. Ik schuif dichters naar haar toe en leg mijn arm om haar middel. Met een zucht gaat ze verliggen, waarbij ze haar kont tegen mijn bekken duwt. Ik snuif de zachte rozengeur van haar haren op en knijp mijn ogen stijf dicht. Ik doe net of het gisterochtend is. Ik maak mezelf wijs dat Radu gewoon aan de overkant van de gang in zijn eigen bed ligt. Dat hij straks thee komt brengen, zoals hij elke morgen doet, en we vervolgens overgaan tot de orde van de dag. Natuurlijk komt hij niet. Evenmin gaan we over tot de orde van de dag. Radu is dood en ik ben een moordenaar.

Ik glijd tussen de lakens uit, neem een douche en ga naar beneden. Pascal zit al in de keuken. Hij doet zich tegoed aan een stuk stokbrood met ham. Ik neem alleen koffie en ga tegenover hem aan tafel zitten.

'Ik heb de celdeur dichtgedaan,' deelt hij mee.

Ik knik. Mijn hoofd dreunt als een gek. In mijn oren klinkt een irritant gesuis.

'Hoe ligt hij erbij?' informeer ik, terwijl ik mijn slapen masseer.

'Hij heeft het bed aan de andere kant van de cel gezet en is onder de dekens gekropen. Hij lag te snurken toen ik beneden kwam.'

Ik kijk Pascal strak aan.

'Hetzelfde als gisteren,' zegt hij vlug.

Ik neem een slok koffie en brand mijn mond. Vloekend zet ik mijn mok terug op tafel. ‘Hoe lang denk je dat het duurt?’ vraag ik.

‘Volgens Radu niet meer dan een paar dagen.’

‘Ik hoop dat hij gelijk heeft.’

‘Anders ik wel.’

‘Waar is de tekst uit het boek?’

‘In de la.’

Ik sta op en pak het kladblok dat ik opensla. Bij het zien van Radu’s handschrift moet ik iets wegslikken. Ik lees het gedicht dat hij uit het Roemeens heeft vertaald voor de zoveelste keer door.

Omarm de nacht

Vârcolac

Jouw laatste ademtocht

Door beulshand ontnomen

Omarm de nacht

Maakt dat het licht

Aan jouw bestaan ontsnapt

Omarm de nacht

Drie zonnestrallen

Jouw traag kloppend hart

Omarm de nacht

Uit duisternis geboren

Moroi

De lijdensweg volbracht

Het is een magische formule uit een eeuwenoud document dat tot voor kort eigendom was van de Teleki Bolyai bibliotheek in Roemenië. Radu was er als de kippen bij toen een deel van de antieke collectie wegens financiële problemen geveild werd. Hij wilde koste wat kost voorkomen dat het boek, dat de eerste achtendertig jaar van zijn leven tot een hel maakte, in verkeerde handen zou vallen. Daarom heeft hij een astronomisch bedrag neergeteld om het te pakken te krijgen.

Kostbaar of niet, ik zou het document in de fik hebben gestoken of op een andere manier vernietigd. Radu niet. Hij bracht uren door met het bestuderen van de vergeelde bladzijden en liet een speciale kluis maken. De juiste temperatuur en luchtvochtigheid zijn namelijk essentieel voor het behoud van manuscripten die zo oud zijn.

Ik strijk met mijn vinger over de priegelige letters in het kladblok en probeer me te herinneren wat Radu over het gedicht gezegd heeft: ‘*Vereenvoudig het en je zult de strekking begrijpen.*’ Vervolgens had hij de eerste, vijfde, achtste en elfde regel geschrapt. Van de regels die overbleven, lieten de eerste vijf weinig te raden over. De rest was minder duidelijk. Over de drie zonnestrallen en het woord ‘lijdensweg’ waren we het zelfs helemaal niet eens geworden.

Ik leg het kladblok terug in de la. Het heeft geen zin me over het gedicht te blijven buigen. We hebben het risico genomen. Er is geen weg terug.

‘Ik vind dat we om beurten de wacht bij hem moeten houden,’ zeg ik, zodra Maire en Eris ook beneden zijn. We zitten nog steeds in de keuken. De sfeer is om te snijden. Ik gok erop dat ik niet de enige met een kater ben.

‘Dat lijkt me een goed idee,’ valt Pascal me bij. ‘Dan weten we het direct, als er iets gebeurt.’

‘Wanneer er iets gebeurt,’ verbetert Maire hem.

Ik hoop vurig dat ze gelijk heeft. ‘Ik ga wel eerst,’ zeg ik. ‘Kom me over twee uur maar aflossen.’

In de kelder is het te donker naar mijn zin. Ik steek de kaarsen in de muurkandelaars aan en ga op een van de twee oude eiken leunstoelen zitten. Tussen de stoelen staat een kersenhouten tafel. Op de tafel ligt de injectienaald. In de plastic cilinder zijn een paar druppels gif achtergebleven. Ik huiver en richt mijn blik op de cel, waar de stompkaarsen half zijn opgebrand. Radu ligt roerloos op het bed, zijn zwarte haar uitgewaaierd over het kussen. Zijn huid heeft een wasachtige glans en de lijnen in zijn gezicht zijn weggetrokken. Daardoor lijkt hij veel jonger dan achtenveertig. Vijfendertig komt meer in de buurt, of misschien kan er nog wel vijf jaar vanaf. Ja, ik zou hem dertig schatten als ik moest raden.

Ik sta op en loop wat heen en weer. Bij de cel blijf ik stilstaan. ‘O wee als je het mis hebt,’ dreig ik. ‘Als je het mis hebt, vermoord ik je.’

Pascal zou dubbel liggen als hij me kon horen. Hij heeft het maken van macabere grappen tot een kunst verheven. Ik forceer een grijns. Als ik niet lach, ga ik huilen.

Twee uur later neemt Eris mijn plaats in de kelder in. Omdat ze dicht bij Radu wil zijn, slepen we een van de stoelen tot vlak voor de cel. Daarna ga ik naar buiten. Op de veranda aan de achterkant van de hoeve, is de temperatuur aangenaam. Mijn schoenen dreunen over de hardhouten planken. Ik zet mijn zonnebril op en stap het uitgestrekte bloemenveld op, dat tussen de hoeve en de bosrand ligt. Op mijn dooie akkertje slenter ik langs de giftuin richting bomen.

De zwarte bessen van de wolfskers glimmen als spiegels in de zon. Ernaast groeit bilzekruid waarvan de kleverige bladeren een onaangename geur verspreiden. De bleekgele bloemen met hun donkere harten daarentegen zijn prachtig. Ze vormen een scherp contrast met de dieppaarse monnikskap. Dodelijk gif, verhuld in kleurige schoonheid.

Aan de overkant van het veld volg ik de bosrand. Een paar honderd meter verderop is een uitstulping van dennenbomen. Ik ga met opgetrokken knieën in het hoge gras zitten en zet mijn zonnebril af. Aan de felblauwe hemel drijven de schapenwolken langzaam voorbij. Zo nu en dan wordt mijn blikveld doorkruist door een zwaluw.

Eergisteravond ben ik hier nog samen met Radu geweest. Hij wilde de zonsondergang zien. We wisten toen al dat het zijn laatste zou zijn. Hij kreeg waar voor zijn geld. De zon kleurde eerst roze en toen donkerrood, om ten slotte in een vurige finale achter de bomen te verdwijnen.

‘Ik wil niet dat je het doet,’ zei ik.

‘Ik doe het ook niet.’ Hij keek me kalm aan. ‘Jij gaat het doen.’

‘En als ik het niet kan?’

‘Dan zet je toch door.’

Vervolgens had hij uitgebreid uitleg gevraagd over de werking van alkaloiden vergiften, zoals atropine, scopolamine en coniine. In de hoop dat hij op zijn besluit zou terugkomen, nam ik geen blad voor de mond. Hield hij voet bij stuk, dan wist hij in ieder geval waar hij aan begon.

Naderhand lagen we in hetzelfde gras waar ik nu zit. Ik met mijn oor tegen zijn borst, zodat ik zijn hartslag kon horen. Zijn vingers streken door mijn lange haar en bleven rusten in mijn nek. Hij legde me stap voor stap uit hoe ik moet handelen, mocht ons plan verkeerd uitpakken. Het werd me al snel duidelijk dat ik aan een mes dan niet genoeg heb.

Ik hijs mezelf overeind en loop terug naar de hoeve. De ramen schitteren in de zon. Het woud er omheen is woest en heuvelachtig en strekt zich kilometers uit in alle richtingen. Daardoor komt er, afgezien van de vuilnisman en Louis Bogin, de boswachter, heel zelden iemand bij de hoeve in de buurt. Niet dat we dat erg vinden, want we hebben goede redenen om onze privacy te beschermen, maar de afzondering is wel iets waar je tegen moet kunnen.

Van ons vijven heeft vooral Pascal er moeite mee. Ik weet zeker dat hij liever gisteren dan vandaag naar Parijs zou terugverhuizen. Maar aangezien hij het niet ziet zitten om ons achter te laten en alleen te gaan, kan hij dat wel vergeten. Ter compensatie trakteert hij zichzelf maandelijks op één of meer wilde nachten in de kroeg, waarbij hij zichzelf klem zuipt en ongeneerd de beest uithangt.

Zelf zou ik er niet meer aan moeten denken om in een stad te wonen. Doe mij maar rust, stilte en frisse lucht, in plaats van herrie en stank. Om over de licht- en luchtvervuiling helemaal maar te zwijgen. Hier in het bos is het ‘s nachts tenminste nog echt donker. Behalve als het volle maan is. Tijdens die nachten lijkt het wel of er een gloeilamp aan de hemel staat.

Op de veranda zit Maire met roodomrande ogen op de schommelbank. Er staat een gespannen uitdrukking op haar gezicht. Ik ga naast haar zitten en sla een arm om haar heen. De bank bungelt met knarsende kettingen heen en weer.

‘Alles oké?’ vraag ik.

Ze schudt haar hoofd en haalt haar neus op. Haar vingers plukken aan het kussen van de bank. 'Ik blijf me maar schuldig voelen,' zegt ze. 'Als ik beter had opgelet, was er niets gebeurd.'

'Nee,' spreek ik haar tegen. 'Zo mag je niet denken.'

'Maar het voelt wel zo.' Ze kijkt me aan. Ik kan de pijn in haar groene ogen zien. Radu is niet alleen mijn grote liefde, maar ook die van haar. Zij heeft een kind van hem. Een negenjarig jongetje dat Veles heet en als twee druppels water op zijn vader lijkt.

'Ik ben zo bang dat we ons vergist hebben,' fluistert ze. 'Als dat zo is, zal ik mezelf nooit kunnen vergeven.'

Voor mij geldt hetzelfde. Ik denk aan de manier waarop Radu gestorven is en voel mijn maag omdraaien. Maires onderlip begint te trillen. Ze bijt erop. Met een bruske beweging veegt ze de traan weg die over haar wang naar haar mondhoek loopt.

Ik ga naar de keuken om twee glazen wijn te halen. Bij terugkomst staat Maire op de balustrade van de veranda te leunen. Ik hou haar een glas voor, dat ze na een korte aarzeling aanpakt.

'Als we zo doorgaan worden we nog alcoholisten,' zegt ze. Ze lacht flauwtjes en neemt een grote slok. Ik volg haar voorbeeld. De wijn is rood en heeft een volle smaak. Ik hou het even in mijn mond, zodat de alcohol op mijn tong prikkelt. Radu hield niet van wijn. Hij dronk meestal whisky of cognac en liters koffie, en hij rookte teveel. Pascal ook. Die stak de ene sigaret met de andere aan. Het is me een raadsel waarom hij de tabak een halfjaar geleden heeft afgezworen. Tegenwoordig is hij verslaafd aan lolly's.

Leunend tegen een pilaar van de balustrade sla ik de rest van mijn wijn in één teug achterover. Het kan me niet schelen of ik dronken word. Misschien verdwijnt het beeld van Radu's koude lichaam dan van mijn netvlies.

Eris komt naar buiten en vertelt dat Pascal haar heeft afgelost. Het blauw van haar ogen heeft iets waterigs. Haar neus is rood. Ik sla mijn armen om haar heen en trek haar dicht tegen me aan. Zo blijven we enkele minuten staan, tot Eris zich uit mijn omhelzing losmaakt en op de schommelbank gaat zitten.

Ik loop via de keukendeur het huis in. Binnen is het koeler dan buiten. Ik laat mijn glas op het aanrecht achter en ga naar de kelder. Bij iedere meter die ik afdaal, zakt de temperatuur een graad. De ijzeren trapleuning is bedekt met roestplekken en voelt koud aan. Beneden is het vochtig. Vlakbij de grond zien de muren groen van de alg. Het gewelfde plafond en de natuurstenen muren van de eerste ruimte bieden een kille aanblik.

Pascal zit met zijn ogen dicht, onderuitgezakt op de stoel voor de tralies. Zijn haar hangt piekerig om zijn gezicht. Het heeft de kleur van pas gedorst stro.

‘Het is hier reuze gezellig,’ grapt hij, terwijl hij één oog open doet. ‘Radu lult de oren van mijn kop. Mijn twee uur zijn vast binnen een mum van tijd voorbij.’ Zijn stem kaatst van muur naar muur.

Ik loop zwijsend naar de tralies en sluit mijn handen eromheen. Behalve dat de kaarsen korter zijn geworden is er niets veranderd in de cel. Radu ligt er bedrieglijk vredig bij. Zijn lange wimpers steken donker af tegen zijn huid. Gelukkig is de man met de zeis zo vriendelijk geweest de sardonische trek om zijn mond intact te laten. Als die weg was, zou hij niet meer op zichzelf lijken.

Aan het geritsel achter me hoor ik dat Pascal overeind komt. Zijn voetstappen klinken dof op de zanderige vloer. Vlak achter me blijft hij stilstaan. Ik kan de warmte van zijn lichaam voelen zonder dat hij me aanraakt.

‘Als ik niet beter wist, zou ik denken dat hij sliep,’ zeg ik. Ik kijk om, recht in Pascals grijze ogen.

‘Misschien is dat ook wel zo.’ Pascal tilt zijn hand op en strijkt een lok haar uit mijn gezicht. ‘Misschien is de dood een droom waaruit je nooit meer ontwaakt.’

‘En als het geen droom maar een nachtmerrie is?’ Ik draai me helemaal om. Mijn schouder strijkt langs Pascals borst.

‘Dan zit je voor eeuwig gevangen in de donkerste verschrikkingen van je eigen geest.’

‘Afschuwelijk.’ Ik ga op de brede betonnen richel staan waarin de tralies van de cel verzonken zijn. Dan nog ben ik een halve kop kleiner dan Pascal. Ik grijp zijn hoofd aan weerskanten vast en kus hem. Zijn haar glijdt tussen mijn vingers door. Zijn stoppelbaard schuurt langs mijn kin. Hij pakt me bij mijn heupen beet en doet een stap naar voren, zodat ik met een bons tegen de tralies beland. De kus wordt steeds wilder.

Ik trek Pascals shirt uit zijn broek en duw mijn handen eronder. Zijn spieren zijn keihard. Het is een wonder dat de vele lolly’s die hij per dag wegwerkt zijn figuur niet verpesten. Ik pruts aan zijn riem, terwijl hij de kleren van mijn lijf ruikt. Hij neemt niet eens de tijd om uit zijn broek te stappen voor hij bij me naar binnen dringt. Zijn handen houdt hij stevig om mijn billen geklemd. De tralies rammelen bij elke stoot.

Met mijn ogen stijf dicht, begraaf ik mijn gezicht in zijn hals. Het idee dat Radu vanuit zijn ooghoek naar ons ligt te gluren probeer ik uit mijn gedachten te bannen. Niet dat het hem iets zou kunnen schelen dat ik de liefde met Pascal bedrijf - onze relatie is nooit monogaam geweest, wat we geen van beiden een probleem vonden. Maar nu wil ik niet aan hem denken. Ik wil alleen nog maar voelen. Pascals harde lijf dat tegen me aan beukt, de plakkerige zweetdruppels op zijn borst, het orgasme dat als een woeste orkaan door mijn lichaam raast.

Pascal verstijft en kreunt zachtjes in mijn oor. Ik glijd langs zijn lichaam omlaag. Nog voor mijn voeten de vloer raken, breken de tranen door. Het voelt alsof ik nooit meer kan stoppen.

Pascal houdt me zwijgend vast. Hij voelt feilloos aan wanneer woorden overbodig zijn. Dat is een van zijn pluspunten. Minpunt is, dat hij het vaak toch niet kan laten iets te zeggen. Deze keer houdt hij gelukkig zijn mond en wacht geduldig tot ik uitgehuild ben. Dan hijst hij zijn broek op.

Bibberend trek ik mijn kleren ook weer aan. De tocht kruipt via mijn enkels omhoog. Ik snap niet waar het vandaan komt. Misschien zijn het de scheuren in de muren, of laten de roosters teveel lucht door. Het is in ieder geval constant vijftien graden in de kelder. Veel te warm voor het bewaren van een lijk.

Cat

Die avond, tegen twaalf uur, gaat de telefoon. Pascal neemt op en luistert zwijgend naar de stem aan de andere kant van de lijn. Als hij ophangt heeft hij nog steeds geen woord gezegd. Wij vragen hem niets. We weten wie hij gesproken heeft. Het is Gheorge Vidar, Radu's aartsvijand.

Jaren geleden, toen Vidar in de cel waar Radu ligt opgebaard het loodje legde, dacht ik nog dat de dingen die hij gezien had hem teveel waren geworden. Inmiddels weet ik beter. Achteraf denk ik dat we Vidar hadden moeten onthoofden. We hadden zijn lichaam in stukken moeten hakken en de afzonderlijke delen over de aardbol verspreiden. Of we hadden er een vreugdevuur van moeten maken, om de as naderhand uit te strooien in een rivier. Dat we zijn stoffelijk overschot in het bos hebben gedumpt, is de stomste vergissing die we ooit hebben gemaakt.

Pascal gaat naar buiten. Hij zal niet lang wegblijven. Hij weet precies waar hij naartoe moet. Dat heeft Vidar hem haarfijn uit de doeken gedaan. Pascal zal terugkomen met een witte envelop. In de envelop zit, zoals elke avond, een polaroidfoto.

Ruim een week geleden hebben we de eerste foto gekregen. Ze lag gewoon in de brievenbus. Bij de foto zat een brief, geschreven in het Hongaars. Alleen Radu kon de paar zinnen lezen. De snelheid waarmee de kleur uit zijn gezicht wegtrok was alarmerend. De foto gleed tussen zijn vingers uit en dwarrelde op de grond. Op de foto stond een grote ijzeren kooi. In de kooi zat een donkerharig jongetje met honingkleurige ogen. Schuin tegen de kooi stond een dubbelgevouwen exemplaar van de avondkrant van die dag.

Pascal komt terug en geeft de envelop aan Maire. Ik verdenk hem ervan dat hij er al in heeft gekeken. Eris is er niet. Zij houdt de wacht in de kelder.

Maire vouwt de envelop snel open. De foto die eruit komt is bijna identiek aan de vorige. De krant is het regionale avondblad van vandaag.

'Zoek de tien verschillen,' zegt Pascal. Hij peutert het papiertje van een lolly.

Maire klemt haar kiezen op elkaar en werpt hem een gepikeerde blik toe. Daarna bestudeert ze de foto aandachtig. Er ontsnapt een traan uit haar ooghoek. Hij loopt langs haar neus naar beneden. Vlug duwt ze de foto terug en legt de envelop bij de andere op de schoorsteenmantel neer. 'Als we die klootzak te pakken krijgen is hij er geweest,' zegt ze zacht.

Ik spreek haar niet tegen. Als ik de kans zou krijgen om Vidar te vergiftigen, zou ik enkel scheerling gebruiken. Hij is het niet waard dat de wolfskers zijn lijden verlicht.

Zo gauw Eris naar boven komt, ga ik naar de kelder. Het is er doodstil. De kaarsen op de hoeken van Radu's bed gaan een voor een uit. Ik durf geen nieuwe neer te zetten. Pascal heeft de sloten van de metalen celdeur alle vier dichtgedraaid. Dat heeft Radu ons opgedragen. Wij mogen niet bij zijn lichaam in de buurt komen.

De sleutel ligt naast de injectiespuit op tafel. Er hangt een Mickey Mouse sleutelhanger aan. Op Mickey's gezicht staat een stomme grijns die ik er met liefde vanaf zou slaan. Nog liever zou ik het kleurige stripfiguur op de grond smijten en er een paar keer hard op stampen. Veles zou razend worden als ik het deed. De sleutelhanger is van hem. Dat is de enige reden waarom ik me beheers.

Met half toegeknepen ogen tuur ik tussen de tralies door. Er is enkel een silhouet zichtbaar. Ik pak vijf dikke kaarsen uit de kist naast de deur, zet ze op de betonnen rand neer en steek ze aan. Nu kan ik Radu beter zien. Door het flakkerende licht lijkt het alsof hij ademt.

Met een doffe plof laat ik me op de stoel bij de cel vallen. De stofwolk die opstijgt is verstikkend. Ik schraap mijn keel en hoest een paar keer. Het klinkt oorverdovend in de stilte. Ik pak de wijnfles die naast de stoel op de grond staat en neem een flinke teug. Daarna sta ik op om de andere stoel ook naar de cel te slepen. Zodra ik weer zit, leg ik mijn benen erop. Er staat kippenvol op mijn armen. Een deken zou geen overbodige luxe zijn.

'Geef eens een deken, Radu,' zeg ik. Ik giet nog een paar grote slokken wijn naar binnen. Een lome roes verspreidt zich als dikke ochtendnevel door mijn hoofd. Mijn benen beginnen te tintelen en worden zwaar. De stress van de afgelopen week heeft zijn tol geëist. Ik laat mijn hoofd achterover zakken en sluit mijn ogen.

Ik schrik wakker van Pascal die mijn schouder heen en weer staat te schudden.

'Mooie oppasser ben jij,' plaagt hij.

Ik probeer de dufheid uit mijn ogen te wrijven en hijs mezelf omhoog. Pascal duwt mijn benen een stukje opzij. Hij gaat ernaast op de stoel zitten.

'Heb je het niet koud?' informeert hij.

'Jawel, maar Radu is te bedonderd om zijn dekens aan mij af te staan.'

Pascal grijnst. Het lollystokje dat uit zijn mond steekt, danst op en neer.

'Kom je me aflossen?' vraag ik.

'Dat was de bedoeling, ja.'

'Waar zijn Maire en Eris?'

'Die slapen.'

'Dan blijf ik nog even hier.'

'Van mij mag je.' Pascal trekt de lolly uit zijn mond. Er is niet veel van over. Ik neem nog maar een slok wijn. Misschien word ik daar warm van.

'We moeten proberen Vidars verblijfplaats te achterhalen,' zegt Pascal.

Het is oud nieuws. We hebben de afgelopen week niet anders gedaan. Radu speelde voor zendmast en antenne door zijn eigen energie te manipuleren, iets waar hij enorm goed in was. Zelfs ik kon het krachtveld dat hem omhulde altijd duidelijk voelen en ik ben beslist niet paranormaal begaafd. Toen hij stierf was het langzaam vervaagd, om uiteindelijk in het niets te verdwijnen.

Als Eris erbij was geweest, zou ze het niet alleen gevoeld hebben maar ook gezien. Zij heeft dezelfde gaven als Radu, hoewel minder goed ontwikkeld. Veles is eveneens gezegend met buitenzintuiglijke vermogens. Hij is alleen te jong om ze te kunnen controleren. Daarom is het Radu niet gelukt telepathisch contact met hem te maken.

‘Ik zou niet weten hoe we dat voor elkaar moeten krijgen,’ zeg ik. ‘We hebben geen enkele aanwijzing.’

‘We moeten wachten tot Vidar een fout maakt.’

‘En als hij die niet maakt?’

‘Dan bedenken we een list om hem uit zijn tent te lokken.’

‘Dat is makkelijker gezegd dan gedaan.’ Ik trek mijn benen van de stoel, zodat Pascal meer ruimte heeft om te zitten. Sinds Veles’ verdwijning heeft hij zich niet meer geschoren. De blonde stoppels camoufleren het litteken op zijn wang enigszins.

‘Niets is onmogelijk,’ zegt hij.

Ik kan niet anders dan hem gelijk geven. Ik heb al heel wat vreemde dingen gezien. Radu is daar een mooi voorbeeld van. Hij is een geboren vârcolac, een weerwolf. Zestien jaar geleden heeft hij de afwijking in zijn bloed per ongeluk op mij overgedragen door met me naar bed te gaan. Ruim een jaar later heb ik Pascal, onder invloed van een paar glazen wijn, op dezelfde manier besmet. Eris heeft het opgelopen tijdens een wilde nacht met Radu, waarbij het condoom dat ze gebruikten aan flarden scheurde. Maire heeft zichzelf in een weerwolf veranderd door Radu’s bloed te drinken. Ze zegt dat ze hem gechanteerd heeft. Dat moet wel kloppen, anders had hij het haar nooit toegestaan.

Dat we de afgelopen jaren niet meer getransformeerd zijn, hebben we aan Maire te danken. Ze heeft een levensgevaarlijk ritueel uit het magische document uitgevoerd. Sindsdien heeft de volle maan geen invloed meer op ons lichaam. Wel zit de afwijking nog in ons bloed, als een slapende vulkaan die ieder moment weer kan ontwaken.

En dat is niet alles. Enkele weken na het ritueel bleek Maire zwanger te zijn van Radu. Het jongetje dat negen maanden later geboren werd, was kerngezond en leek volkomen normaal, tot er op een avond een hels kabaal uit de babykamer kwam. De wieg was leeg. In een hoek van de kamer zat een pluizig haarballetje met slagstanden. Het is maar goed dat een weerwolveet niet besmettelijk is, want Radu is lelijk in zijn arm gebeten toen hij het mormel probeerde te vangen. Het kronkelde, spartelde en hapte

in het wilde weg om zich heen. Radu greep het bij zijn nekvel en hield het hoog in de lucht. De uitdrukking op zijn gezicht vergeet ik nooit meer.

Dumi

Stilte.

De stilte was nooit echt stil. Er was altijd wel een geluid. *Hij* was nooit stil. Hij luisterde naar het kloppen van zijn eigen hart. Een zwak ritme, zo traag dat hij er soms aan twijfelde of het er wel echt was. Het leek of hij buiten zichzelf was geplaatst. Hij kon wel waarnemen, maar zonder bewust te ervaren wat er met zijn lichaam gebeurde. Het was alsof hij hier wel lag, maar toch ook niet.

Het vocht dat de aarde doordrenkte raakte hem aan, maar kon hem niet deren. Hetzelfde gold voor de kou en de beestjes die langs hem heen kropen en aan de overblijfselen van zijn kist knaagden. Hemzelf lieten ze met rust. Hij had geen idee waarom.

Mila was er ook. Ze lag ergens rechts van hem, al wist hij niet precies waar of hoe ver weg. Heel soms, als zijn trance minder diep was, kon hij haar hartslag horen. Het was net een droom waaruit hij niet kon ontwaken. Een droom waarin hij niet alleen was.

Hij voelde zich wel alleen. Hij verlangde ernaar om Mila in zijn armen nemen, zoals vroeger. Hij wilde haar liefkozen en de intense hitte van haar huid tegen de zijne voelen, maar hij kon zich niet bewegen, al deed hij nog zo zijn best. Zijn armen en benen waren als verlamd. Zijn hele lijf was gevoelloos, alsof het niet bij hem hoorde. Geen kou, geen pijn, geen honger. Niets. Hij vegeteerde, diep in de grond.

Flarden van herinneringen trokken aan hem voorbij. Hij hoorde een baby huilen. Dan haar stem die het kind troostte. Ze fluisterde zijn naam, drukte het kind in zijn armen. Hij wiegde het heen en weer tot het stopte met huilen. Een klein mollig handje greep de kraag van zijn overhemd vast. Zijdezacht haar kriebelde tegen zijn hals.

Ineens veranderde het beeld en zag hij zichzelf op het open veld naast een klein huis staan. Hij was naakt. Rondom hem rezen heuvels op. De lucht erboven was diep donkerblauw, met roze en paarse strepen. De zon daalde snel. Een paar meter verderop ritselde iets tussen de dorre bladeren. Ergens boven hem vloog een vogel. De volle maan stond hoog aan de hemel.

Hij liet zich op de grond vallen en rolde door het natte gras. Daarna sprong hij rillend van de kou op en zette het op een lopen. Zijn spieren kwamen explosief tot leven. Zijn voeten raakten de grond steeds maar zo kort, dat het leek alsof hij vloog. Het was heerlijk om te rennen. Als hij rende maakte het even niet uit wie of wat hij was. Dan voelde hij zich vrij en had hij het gevoel de hele wereld aan te kunnen.

Alleen als hij rende, leefde hij echt.